

Vann redder liv

For å unngå spredning av koronaviruset foregår årets fasteaksjon kun digitalt. Pengene går til å gi sårbare mennesker tilgang til rent vann og god hygiene. Bildet viser Kila fra Etiopia som henter vann i en brønn som Kirkens Nødhjelp har boret opp. Side 20.

På grunn av faren for korona-smitte er gudstjenester, konfirmasjoner og konserter utsatt inntil videre. Vi oppfordrer derfor alle til å følge med både på offentlige kunngjøringer og menighetens egen nettside og Facebook-side.

Jesu siste natt
Side 6-7

Ungdomstur til Kvamskogen
Side 9-11

Gripende påskevandring
Side 14-15

hvem - hva - hvor?

EIDSVÅG MENIGHETSKONTOR

Eidsvåg kirke, Vollane 3, 5105 Eidsvåg
Kjernetid: 09.00-12.00

Kontakt for kirkelige handlinger:
For dåp, vigsel og gravferd, kontakt kirketorget,
tlf 55 59 32 10, Marken 34, 5017 Bergen,
kirketorget@bergen.kirken.no,
hjemmeside: www.bergen.kirken.no

ADMINISTRASJONSLEDER
Vivian Endresen.
Tlf.: 55 30 81 96.
Epost: ve992@kirken.no

SOKNEPREST
Aage Mjeldheim
Mobil: 997 99 579
Direktelinje: 55308191
E-post: am496@kirken.no

KAPPELAN
Martin Nørremark
Mobil: 917 87 706
Epost: MN885@kirken.no

KIRKETJENER
Kalaregy Drange (Regy)
Mobil: 951 74 260
Direktelinje: 55 30 81 95
E-post: KD722@kirken.no
Tilstede: ti og to.

BARNE OG UNGDOMSARBEIDER
Karina Myrdal
Tlf.: 55308197
E-post: Km256@kirken.no

MENIGHETSARBEIDER
Kari Fonn Hafskor
Mobil: 48092127
E-post: kacorn@online.no

MENIGHETSPEDAGOG
Lina Talhaug
Tlf.: 55308194
E-post: Lt466@kirken.no

ORGANIST
Irina Blankova
E-post: lb334@kirken.no

ORGANIST
Jørn Skauge (Vikariat)
E-post: Js234@kirken.no

MENIGHETSRÅDSLEDER
Marit Vik
Tlf.: 480 45 335
E-post: Marit12vik@gmail.com

RENHOLDER
Jan Magne Vik Sletten

Kirkens SOS
"Et menneske å snakke med" - alltid
Tlf. 815 33 300

Pensjonisttreff i Eidsvåg kirke

Den første onsdagen i hver måned kl. 11.30 organiserer våre flotte frivillige treff for pensjonister i nærområdet. Er du ikke bosatt i Eidsvåg/Tertnes er du likevel hjertelig velkommen.

TEKST OG BILDE AV VIVIAN ENDRESEN

STYRET FOR PENSJONISTTREFFET: *Takk for at dere organiserer disse fine stundene for oss, ser til at alle har det bra og sørger for at vi avslutter treffet med et herlig måltid som smaker like fortreffelig hver gang. Vi er takknemlig for det dere gjør.*

På pensjonisttreffene er det plass til alle som vil oppleve en hyggelig prat, kjekke mennesker, kanskje et foredrag eller flott musikk og ikke minst god servering. Vi ønsker oss flere som deltar.

Onsdag 4. mars hadde vi besøk av Eilif Bertin Løtvedt, som fortalte om Edvard Grieg og Trolldhaugen. I over førti år har Eilif delt av sin kunnskap om Edvard Griegs liv. Vi fikk historier om hans ekteskap med Nina Grieg, og hvor og hvordan han laget musikken sin.

Vi har hatt mange andre flotte foredragsholdere på pensjonisttreffene, og temaene har vært varierte og underholdende. De gangene det ikke er foredrag er det andre aktiviteter, som påsken i ord og toner, julemusikk i kirkerommet, quiz og utlodding. Vi har alltid litt allsang, og finner kjente og kjære melodier fra sangboken.

De siste gangene har pianist Jørn Skauge satt musikk til sangene. Jørn gir oss også noen flotte store stykker som «Det var en gang» og «Gade»,

begge stykkene komponert av Edvard Grieg. Det er en opplevelse i seg selv.

Du finner mer informasjon om pensjonisttreffet på Facebook-siden til Eidsvåg menighet.

FORTALTE OM GRIEG: *Onsdag 4. mars hadde vi besøk av Eilif Bertin Løtvedt, som fortalte om Edvard Grieg. Vi fikk høre om hans studier ved konservatoriet i Leipzig, om ungdomsårene i København og ikke minst om Trolldhaugen.*

Menighetshilsen

Eidsvåg kirke
Vollane 3, 5105 EIDSVÅG

Neste utgave av Menighetshilsen

kommer ut torsdag 11. juni.
Frist for levering av lokalstoff er fredag 22. mai. Redaksjonen avsluttes fredag 29. mai.

Ansvarlig redaktør:

Magne Fonn Hafskor - mobil 922 94 877
Epost: eyecu@online.no

Annonsesvarlig:

Torill Hatlebrekke Husebø, thh@bkkfiber.no

Lokalredaksjon for Eidsvåg:

Kontakt menighetskontoret eller menighetsrådets leder

Tur til Kvamskogen med ungdomslederne

Fredag 17. januar reiste 10 ungdomsledere og en hund fra Eidsvåg kirke til Kvamskogen på tur.

TEKST OG FOTO: KARINA MYRDAL

Foto: Malin Bäckman Von Osten

GLADE TURDELTAGERE: Dessverre var det ikke nok snø til å stå på ski, men en liten snøballkonkurranse fikk vi til.

Tre av deltagerne kom litt skeivt ut da de ikke fikk med seg at de skulle av bussen, og endte opp nesten i Norheimsund i stedet. Da var det flaks at vi hadde med oss en bil og fikk hentet dem.

Da alle var kommet vel fram til hytten ble det taco til kvelds etterfulgt av kortspill, før vi tok en tidlig kveld. Alle var trøtte etter en lang uke med skole eller jobb.

Lørdagen startet kl. 10 med en sen frokost, før noen av oss gikk på tur. En gjeng ble igjen på hytten for å slappe av eller gjøre lekser. Resten av lørdagen ble brukt til kortspill, konkurranser og spising av hjemmelagde boller.

På kvelden ble det rebus som sendte deltagerne på vill jakt rundt om i hytten. En stor pose smågodt ventet i frysen til det laget som var kjappest til å løse de forskjellige rebusene. Resten av kvelden bestod av spill, lek, gode samtaler og masse snop.

Søndag var det ut på en liten tur for alle etter frokost, før resten av dagen ble brukt til utvask og rydding av hytten.

Tårnagenthelg for 8-åringene

TEKST: LINA TALHAUG

15. og 16 februar var det endelig tid for Tårnagenthelg for 8-åringene i Eidsvåg menighet.

I løpet av lørdagen fikk barna lov til å utforske kirkerommet vårt. Vi gikk på «skattejakt» og lette etter kjente og ukjente symboler og bilder i kirkerommet. Noen ting var enkle å finne, mens andre var ganske utfordrende.

Vi brukte en del tid på å snakke om døpefonten og om dåp, og barna fikk leke dåpsfølge mens vi døpte en dukke. Så var vi på symboljakt – da fikk vi vite mer om hva de forskjellige symbolene og dekorasjonene i kirken betyr.

Etter dette var det på tide med dagens mest spennende programpost – de som ville fikk være med Martin opp på taket for å se på klokketårnet! Det var gøy, men også litt skummelt syntes noen.

På slutten av dagen fikk vi lære mer om hva nattverd er for noe, og så laget vi en fin bønnevandring til gudstjenesten vi skulle være med på dagen etter.

Søndags morgen var alle på plass igjen – da pyntet vi kake til kirkekaffen, hjalp til med å skrive denne teksten til menighetsbladet, og så var det på tide med gudstjeneste. Det var spennende med både nattverd og dåp, og så var det kjekt å få vise frem bønnevandringen vår.

Hilsen tårnagentene i Eidsvåg

AKTIVITETER I EIDSVÅG MENIGHET, FRA A TIL Å:

Babysang

Hver onsdag er det babysang fra kl. 11.00 til 12.30 i kirken. Følg med på vår hjemmeside og Facebook-side. Ta kontakt med menighetspedagog Lina Talhaug for spørsmål på telefon 55308194.

Barnekor

Musikkverkstedet øver hver onsdag kl. 18 -19. Vi synger, danser og spiller på rytmeinstrumenter. For barn fra 1. klasse. For spørsmål ta kontakt med Jørn Skauge på mail Js234@kirken.no.

Speiderne

Har samling om torsdagene. Følg med på nettsiden, eidsvaagkirke.net/wordpress

TGI Eidsvåg

Samling for ungdom i Eidsvåg menighet fra 8. klasse og oppover. Ca. hver 3. fredag. Informasjon kommer på Facebook og på hjemmesiden. For spørsmål ta kontakt med Karina Myrdal på telefon 55308197.

Lederforum

Samling for ungdom fra 16 år og oppover som ønsker å være med som ungdomsledere i menighet. For spørsmål ta kontakt med Karina Myrdal på telefon 55308197.

Gla'sang

Sangkor for pensjonister og andre som er hjemme på formiddagstid kl. 11.30 i partallsuker. For spørsmål ta kontakt med dirigent for koret Dag Sandnes på telefon 55182263.

Pensjonisttreff

Første onsdag i måneden kl. 11.30-13.30. Det blir «tema», god mat og prat. For spørsmål ta kontakt med Bjørg Holte Simonsen på mobil 45446249.

Ti-Kaffen

Samling annenhver tirsdag kl. 10 i oddetallsuker. Biljard, kaffe og samtale «for menn i sin beste alder». For spørsmål ta kontakt med Olav Sture på mobil 95203752.

En time sammen

er torsdag fra 19-20 i like uker. Vi leser fra Bibelen, snakker sammen om teksten og synger. En time sammen ledes av Nils Magerøy. For spørsmål kan Nils Magerøy treffes på epost nils.mageroy@gmail.com

Andre lag og organisasjoner

Eidsvåg helselag - Kulturhuset, Eidsvågskogen 5.

Eidsvåg helselag - aktiviteter:

- Seniortrim mandager kl. 10.30-11.30 i Kulturhuset, Eidsvågskogen 5. Sosialt samvær i etterkant. Ta med matpakke!
- Helselagsmøter («torsdagstreffene»): kl. 12.00 siste torsdag i måneden. Variert program/servering. Samme sted som over.

Givertjeneste/gaver til Eidsvåg menighet: Kto 3637.07.21623

Sats og trykk: MOLVIK GRAFISK AS

Menighetshilsen kommer ut 5 ganger i året. Oppslag: 4000.

To prester med allsidig yrkesbakgrunn

På gudstjenesten 9. februar var det innsettelse av Aage Mjeldheim som ny sogneprest og Martin Nørreremark som ny kapellan.

TEKST: MAGNE FONN HAFSKOR

NYE PRESTER I EIDSVÅG: Til venstre: – Jeg liker å skrive prekener, men husk at ingen preken er ferdig før den er holdt, sier Aage Mjeldheim. Til høyre: – Vær endelig flinke til å si fra når språket mitt trenger korrigerings, sier Martin Nørreremark, som nylig flyttet hit fra Danmark for å bli vår nye kapellan. (Foto: Privat)

Eidsvåg menighet startet det nye året med å innsette både sogneprest og kapellan. Aage Mjeldheim har riktig nok vært konstituert sogneprest gjennom hele fjoråret, så menigheten er allerede blitt godt kjent med ham – ikke minst gjennom hans velformulerte og gjennomtenkte prekener. Utdrag fra flere av disse har stått på trykk her i Menighetshilsen (også i denne utgaven – se side 18-19), slik at de kan være til glede for enda flere.

Allsidig bakgrunn

Mjeldheim er oppvokst på Helleneset, men bor nå på Sandsli sammen med kone og en tenårings sønn. Han ble ordinert til prest sommeren 2018 – en utdanning han tok etter en personlig krise (se intervju i Menighetshilsen nr. 1/2019). Han drev tidligere sin egen advokatpraksis, og har også bakgrunn som advokatfullmektig i barnevernet i Bergen.

I intervjuet nevnt over sammenlignet han de to yrkene – blant annet det at advokater i likhet med prester er vant til å fortolke tekster og legge dem frem for andre. – Jeg liker å skrive prekener, men husk at ingen preken er ferdig før den er holdt, understreket vår nye sogneprest, som også er utdannet fotballtrener.

Martin Nørreremark, som er vår nye kapellan, kan også vise til en allsidig bakgrunn. Han tok først utdanning som agronom, og jobbet som lærer før han utdannet seg til prest. Den nye kapellanen har også en liten del av stillingen i Biskopshavn

menighet – der han nå bor sammen med konen Rebekka og og deres to små barn. Familien er dansk, og har ikke bodd i Bergen før.

Liker å jobbe med ungdommer

– Etter to vikariater i Silkeborg, hvor vi bodde, og Vest Jylland, bestemte vi oss for å rykke opp teltploggene og prøve noe helt nytt, forteller Nørreremark, som er født og oppvokst på en gård i Vest-Jylland.

– Det var herlig å bo på landet, og det var vel også derfor jeg senere i livet valgte å utdanne meg til agronom.

Etter studietid ønsket han å prøve ut litt forskjellige ting. Han jobbet først to år som lærervikar, først på en ungdomsskole, deretter på en høyskole, for så å ta et semester som frivillig i Israel.

– Jeg hadde fått en gnist for å forkynde, og denne var bare blitt større med årene, så jeg bestemte meg for å la ku være ku og begynne å utdanne meg i teologi i stedet.

Han ble ferdig utdannet som prest i 2018, etter å ha studert ved Universitetet i Aarhus (bachelor på Menighetsfakultetet). Nå er han veldig spent på hva fremtiden vil bringe som prest her i Bergen.

– Jeg har jobbet en del med ungdommer før, så jeg håper jeg kan være en aktiv medspiller i dette arbeidet – og kanskje bidra til at det vokser i dybde.

Plastpose eller papirpose?

Er papirposar meir miljøvenlege enn posar av plast?
 Eller gjev dei oss berre ei kjensle av å vere meir miljøvenlege?

TEKST: HELEN TOPPE, DIAKON I SALHUS KYRKJELYD

Menighetsbladet ønsker å vera ei hjelp i kvardagen til å bry seg om miljøet. Vi har ein kamp å kjempe, både for skaparverket og for rettferd.

GRØNT HANDLENETT MED GUL FARGE:
 Fleire av dei store butikkjedene deler ut egne handlenett, der tanken er at dei kan brukast fleire gonger. (Foto: COOP)

Mange av oss ønsker å ta gode val som etterlet minst mogleg klimaavtrykk. Kvardagen vår er full av slike val. Skal vi for eksempel velge plastpose eller papirpose?

Ifølgje organisasjonen Framtiden i våre hender (FIVH) er det ikkje meir miljøvenleg å gå over til papirposar, sjølv om plast på ville vegar i naturen er eit stort problem. Dei forklarar dette slik:

1. Papirposar er meir miljøbelastande både å produsere og transportere.
2. Plastposane vi brukar i Noreg utgjer eit mindre problem for dyrelivet enn dei tynne «knitrete» posane som er vanlege i mange andre land.
3. Vi er gode til å gjenvinne plastposar i Noreg, og få norske plastposar hamnar på avveg.

Dersom ein pose først hamnar i naturen, er det definitivt betre om den er laga av papir enn plast, men sidan desse også har sine miljøutfordringar, er det ikkje ei god løysing å erstatte plastposar med papir. Derimot er handlenett som ein kan bruke mange gongar ei veldig god erstatning for både plast- og papirposar.

Plastforsøpling er eit alvorleg miljøproblem. FIVH er meir bekymra for produkt som sugerør, eingongsbestikk, ballongar, is- og sjokoladepapir og platen rundt sekspakker med brus eller øl – sidan det er stor sjanse for at slike produkt hamnar i naturen. Moralen er: Skaff deg gode handlenett, bruk sunn fornuft når du brukar plastposar og kildesorter alt boss.

God påske!

I ÅSANE KIRKE

Babysang for de minste

› Mandag og torsdag kl 12.00

Kom og bli med på babysang i det flotte kirkerommet i Åsane kirke! Sammen synger vi velkjente barnesanger og regler. Sangene gjør vi levende ved hjelp av bevegelser og sansestimulering.

Aktiviteter for de større

› Løvegjengen (4-åringer)	› Leker og materiell
› Førskolegruppe	› Lekerom og gymrom
› Formingsaktiviteter	› Snekkerbod

Andre aktiviteter og fellesarrangementer

› Felles samlingsstund	› Åpne familiedager
› Karneval og julefest	› Internasjonal dag
› Turdager/utflukter	› Babymassasjekurs

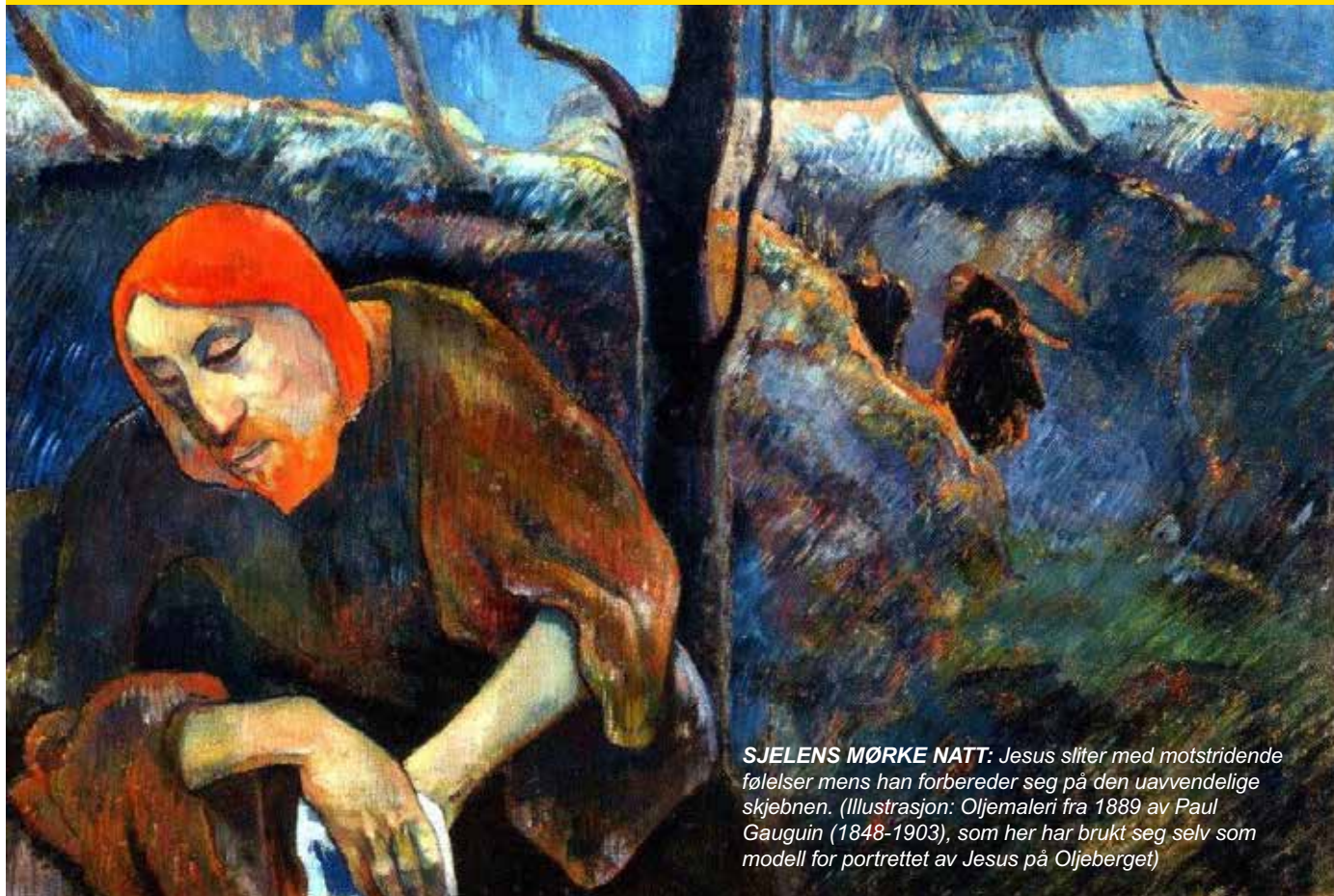
Se vår hjemmeside www.aasanemenighet.no og Stjernen Åpen barnehages Facebook-side «Stjernen Åpen barnehage». Her finner du info om hva som skjer i tiden som kommer. Har du spørsmål? Kontakt styrer Kate Bølstad: 55 36 22 62 / 917 24 471. Hjertelig velkommen!

www.aasanemenighet.no

Kulturtipset

SJELENS MØRKE NATT: Jesus sliter med motstridende følelser mens han forbereder seg på den uavvendelige skjebnen. (Illustrasjon: Oljemaleri fra 1889 av Paul Gauguin (1848-1903), som her har brukt seg selv som modell for portrettet av Jesus på Oljeberget)

Jesu siste natt

Beethovens oratorium «Kristus på Oljeberget» er knyttet til påsken, og handler om Jesu smerte og indre kaos i Getsemane-hagen natten før han ble korsfestet.

TEKST: MAGNE FONN HAFSKOR

Den store komponistens skrev sitt eneste oratorium høsten 1802, rett etter fullførelsen av det såkalte «Heiligenstadt-testamentet» – et dypt deprimert selvmordsbrev han adresserte til sine to brødre, og som ble funnet i etterlatenskapene etter komponistens død i 1827. «Bare kunsten har holdt meg tilbake fra å avslutte livet mitt» skrev han blant annet.

OMDISKUTERT TEKST

Oratoriets tyske libretto ble skrevet av Franz Xaver Huber (1760-1810), daværende redaktør for Wiener Zeitung, som tidligere hadde skrevet librettoen til Peter von Vinters opera «Das unterbrochene Opferfest».

Beethoven selv stilte seg senere ganske kritisk til stykkets noe ustø libretto. I et brev til Gesellschaft der Musikfreunde fra 1824 skriver han blant annet: «Ikke bruk tid på å diskutere

verdien av denne type dikt. Dersom det var opp til meg, ville jeg heller satt musikk til Homer, Klopstock og Schiller. Skulle noen av disse udødelige poeter by på problemer, så er de i det minste verdige det».

Forlaget Breitkopf & Härtel var enig i Beethovens kritiske vurdering av teksten, og fikk utført store endringer i librettoen. «Jeg vet at teksten er ekstremt dårlig, men til og med en dårlig tekst er brukt som en hel enhet, og da er det veldig vanskelig å unngå å forrykke den ved individuelle rettelser» protesterte Beethoven da han fikk den til gjennomsyn.

Jeg er enig med komponisten. Ordene er mer knagger eller veivisere for følelsene våre, for det er først og fremst musikken som griper oss. Tenk på Beethovens niende symfoni, der han nettopp brukte en tekst av Schiller i sluttkoret. Den praktfulle

SKREVET UNDER EN PERSONLIG KRISE: Beethoven komponerte sitt eneste oratorium høsten 1802, rett etter fullførelsen av et dypt deprimerert selvmordsbrev han adresserte til sine to brødre, og som ble funnet i etterlatenskapene etter komponistens død i 1827. (Illustrasjon: Portrett av Ludwig van Beethoven, malt i 1820 av Joseph Karl Stieler)

musikken som omslutter poetens ord hadde ikke blitt noe forringet om den var satt til en «dårlig» tekst.

EN MENNESKELIG JESUS

Så er det heller ikke lett for ettertiden å se hvorfor samtiden vurderte librettoen til «Kristus på Oljeberget» som dårlig. OK, her er noen litt anstrengte enderim – som her: «*Wir haben ihn gesehen / nach diesem Berge gehen / entfliehen kann er nicht / ja, seiner wartet das Gericht*» («vi så ham gå til dette fjellet, han kan ikke slippe unna, ja, retten venter på ham») – uten at akkurat det er noen sensasjon i klassisk musikk.

Kanskje det er så enkelt som at datidens kritikere hadde forventet et pasjonsdrama som fortalte hele Jesu lidelseshistorie. Oratoriet slutter i stedet med at Jesus aksepterer sin skjebne, og legger vekt på hans egen sjelekamp og beslutning i stedet for den senere korsfestelsen og oppstandelsen.

Verket anses derfor som en mer menneskelig skildring av Jesu lidelseshistorie enn andre settinger, for eksempel de av Bach. Og er det ikke slik, at i den dypeste fortvilelse så blir ord fattige? Sammen med den gripende musikken blir de

derimot levende, ja, det er som om dramaet åpner seg slik at vi kan leve med i den frykten Jesus kjenner på i påvente av den fryktelige torturdøden han snart skal utsettes for.

HOLY SONGS OF JOY

Urfremførelsen av oratoriet ble holdt på Theater an der Wien 5. april 1803. Kritikernes mottagelse etter premieren var blandet. *Zeitung für die Elegante Welt* skrev at oratoriet inneholdt «noen få beundringsverdige passasjer», mens *Frey müthige Blätter* skrev at stykket var «for kunstig i struktur og mangler uttrykksvegne, spesielt i vokalmusikken».

Allgemeine musikalische Zeitungs anmelder var mer vennlig innstilt ni år senere: «*Fremst blant resultatene av denne prisverdige medmenneskelighet er varmen, friskheten, kraften og bredden som ikke kan la være å påvirke alle som hører arbeidet utført på en verdig måte, og som, gitt at de finner den rette disposisjonen i hjertet, vil tillate seg å bli beveget og begeistret*».

Stilmessig er stykket i slekt med opera, og når Engelen ankommer første gang, er det ikke vanskelig å høre inspirasjonen fra «Nattens dronning»-arien i *Tryllefløyten* (komplett med en høy D).

Sluttkoret «*Welten singen*» sammenlignes ofte med Halleluja-koret fra Händels «*Messias*». Det har oppnådd en viss popularitet på egen hånd, og fremføres ofte som et frittstående stykke av kor over hele verden – vanligvis i engelsk oversettelse:

*Hallelujah unto God's Almighty Son
Praise the Lord, ye bright angelic choirs
In holy songs of Joy.
Man, proclaim his grace and glory,
Hallelujah unto God's Almighty Son
Praise the Lord in holy songs of joy.*

Kilder: Wikipedia, tysk original-libretto til «*Kristus på Oljeberget*», plateanmeldelse i *Gramophone* (september 2000) av dirigenten Christoph Sperings tolkning av verket, samt det medfølgende cd-heftet til dirigent Helmuth Rillings tolkning fra 2014.

ANBEFALTE INNSPILLINGER: De to avbildete plateinnspillingene av «*Kristus på Oljeberget*» er begge trygge kjøp. Den ene (dirigert av Kent Nagano, 2003) har de mest kjente solistene, og regnes vanligvis som førstevalget. Selv holder jeg en knapp på den andre (dirigert av Helmuth Rilling, 2014), både på grunn av fremdriften («organisk» er ordet) og de praktfulle tolkningene av stykkets to mest populære arier: *Meine Seele ist erschüttert* (sunget av Keith Lewis i rollen som Jesus) og *Preist des Erlösers Gute* (sunget av Maria Venuti i rollen som Engelen).

Åsane DØGNÅPEN
BEGRAVELSESBYRÅ TELEFON
55 18 90 00

OMSORG VED LIVETS SLUTT

WWW.ASANELEGRAVELSE.NO
BLOMSTERBESTILLING 55 19 72 05 | HILDESBLOMSTER.NO
VI LEVERER BLOMSTER FRAKTFRITT TIL
ALLE VÅRE SEREMONIER

Abbedissen
begravelsesbyrå as

Fyllingsdalen Døgnvakt 55 15 40 90
Åsane Døgnvakt 55 25 31 00

TILLITEN TIL OSS VIL BLI GODT IVARETATT

www.abbedissen.no

Arna
GRAVFERDSBYRÅ

Vi kan hjelpe til med
rådgivning og tilrettelegging
ved begravelser og bisettelser.

Døgnvakt 55 24 08 08
www.arna-gravferdsbyraa.no
Lakslia 13 • 5261 Indre Arna

Koba Christensen
BEGRAVELSESBYRÅ

130 års erfaring - Din trygghet i en vanskelig tid.

- Gratis samtale i hjemmet
- Egen blomsteravdeling
- Alle prisklasser - forhåndspris
- Gravmonumenter

Dreggsallm, 5003 Bergen **Telefon: 55 300 800** post@koba.no, www.koba.no

Dåp, konfirmasjon eller bryllup?
Vi har det du trenger for å dekke ditt nydelige festbord!

Løiten Lys Bergen for mer informasjon.

*Vi holder til på
Åsane Storsenter,
bygg A, 2.etg.*

Løiten Lys Bergen

www.loiten-lys-bergen.no

Kirkens tilbud endres over hele landet

– Vi er opptatt av at folk fortsatt kan gå i kirken og søke ro og trygghet, men mange steder blir det ikke vanlige gudstjenester fremover, sier Atle Sommerfeldt, konstituert preses i Den norske kirke.

Kirken skal være til stede for folk, både i hverdagen og i den krevende situasjonen som nå har oppstått etter at utbruddet av koronaviruset ble til en pandemi. Mange gudstjenester er avlyst, og det legges flere steder begrensninger i forhold til ulike kirkelige handlinger, for eksempel gjennomføring av begravelser og dåp.

– Vi vil holde åpne kirker der det er mulig, sier Atle Sommerfeldt, og oppfordrer hver enkelt til å finne konkret informasjon på bispedømmets nettsider eller i kontakt med den lokale menigheten.

HOLDER ÅPENT DER DET ER MULIG: – Sjekk lokalt hvordan tilbudet er, sier Atle Sommerfeldt. (Foto: Hege Flo Øfstaas)

Kirken følger råd fra nasjonale, regionale og lokale helsemyndigheter. Det skal være trygt å delta på kirkens ulike arrangementer og aktiviteter. Den norske kirke ønsker å være aktivt tilstede for mennesker i alle livssituasjoner, og vil også nå gjøre sitt beste for å være tilgjengelig.

BERGEN
GRAVFERDSHJELP

HVORFOR BETALE MER FOR SAMME TJENESTER?

VI HAR FASTPRIS PÅ SEREMONI, SOM INKLUDERER ALT DU TRENGER

DØGNVAKT 55 98 80 00

BERGENGRAVFERDSHJELP.NO
LUNDHAUGEVEIEN 14, 5221 NESTUN

Kjære leser!

Bladet du nå holder i er et resultat av innsatsen fra mange frivillige fingre. Likevel er det en del kostnader med produksjonen av hvert blad.

Stor takk til alle dere som har bidratt økonomisk til bladet, dette er med på å gjøre det mulig å utgi bladet. Vi er frimodige nok til å vedlegge en giro i dette bladet i håp om mulig bidrag til fortsatt utgivelse.

Det er mulig å få skattefradrag på gaver der totalt årsbeløp overstiger kr 500.

På forhånd takk til de som finner anledning!

Vennlig hilsen Bjørn Otto Aarheim,
styreleder for menighetsbladene i Åsane prosti

Påskens kulturelle langlesning

Askeladden i norsk musikkliv

«Jeg fant, jeg fant», ropte Askeladden i eventyret, og så puttet han sine funn i lommen til fremtidig bruk og nytte. «Jeg fant, jeg fant» sier også Harald Herresthal, og så setter han seg til skrivebordet slik at han snarest mulig kan få delt sin nye og spennende oppdagelse med flest mulig.

TEKST: LISE MCKINNON

Norsk biografisk leksikon forteller at kirkemusikeren, komponisten og forfatteren Harald Herresthal ble født 15. januar 1944 i Neuwied am Rhein i Tyskland, og vokste opp i Neuwied, Narvik og Vestfossen i Buskerud.

Videre kan vi lese: «*Harald Herresthal har fra 1970-årene vært en av de betydeligste initiativtakerne innen kirke-musikalsk virksomhet. Som professor ved Norges musikk-høgskole, som konsertgiver og som faglitterær forfatter har han vært en sentral aktør i utviklingen og fornyelsen av norsk kirkemusikk. Fra 1990-årene har han også arbeidet med norsk musikkhistorie på et bredere felt*».

Etter to siders oppramsing av hva han har bedrevet etter organist- og kantoreksamen i 1966 i Oslo begynner jeg å få pustebevis. Den samme følelsen fikk tydeligvis svensken som anmeldte Herresthals biografi om Ole Bull, som er på over 1000 sider, han ble «*nåstan svimfærdig. Få anar hur tidsödande och tålmodskrävande arkivarbete kan vara*» (Leif Jonsson, 2011).

«JEG FANT! JEG FANT!»

Nettopp dette er karakteristisk for hele Herresthals skribent-virksomhet: Et grundig «gravearbeid» og like grundige fotnoter der det trengs, opusfortegnelser, registre og kilde-angivelser, og ikke minst, han er alltid raus med takk til dem som har hjulpet i arbeidet underveis.

EN DYKTIG FORMIDLER: Bak «den faglitterære forfatteren» Harald Herresthal gjemmer det seg en ekte Askeladd som gledes-strålende roper «jeg fant, jeg fant!», og som virkelig evner å dele sin entusiasme med andre. (Foto: Norges Musikkhøgskole)

Så hvorfor presentere en sånn utvilsomt sprenslærd mann på et par sider i et menighetsblad? Jo, for bak «den faglitterære forfatteren» gjemmer det seg en ekte Askeladd som gledes-strålende roper «jeg fant, jeg fant!», og som virkelig evner å dele sin entusiasme med andre. Han har den gode lærers formidlingsevne, har spennende innfallsvinkler og et levende språk, artige sitater, et rikt billedmateriale og i tillegg en sjenerøsitet som varmer når han skriver om sine samtidige komponister.

Hvis Herresthal har en «feil», så er det at han skriver så fengende at slår man opp på en side for å finne en opplysning, så kommer man ikke ned på jorden igjen før der er gått en time eller to.

Karakteristisk for Herresthal er også at fra ett emne blir det gjerne «knoppskytinger» til andre. Etter å ha skrevet en biografi om den tysk-norske 1800-tallsmusikeren Carl Arnold og gullalderen i norsk musikk (1993), fortsetter Herresthal å arbeide med stoffet i boken «Med Spark i Gulvet og Quinter i Bassen. Musikalske og poetiske bilder fra nasjonalroman-tikkens gjennombrudd i Norge», også den utkommet i 1993.

I arbeidet med sistnevnte fante han stoff som kunne nyttes ved en annen anledning. I forordet til «Edvard Grieg med venner og uvenner. Tegnet og karikert» (1997) skriver han: «*En gjennomgang av vittighetsbladet Vikingen gjorde meg oppmerksom på at flere av karikaturtegnerne yndet å skildre scener fra musikklivet, og at musikk og musikk-instrumenter var en del av miljøet eller referanserammen for andre emner innen politikk og kulturliv*».

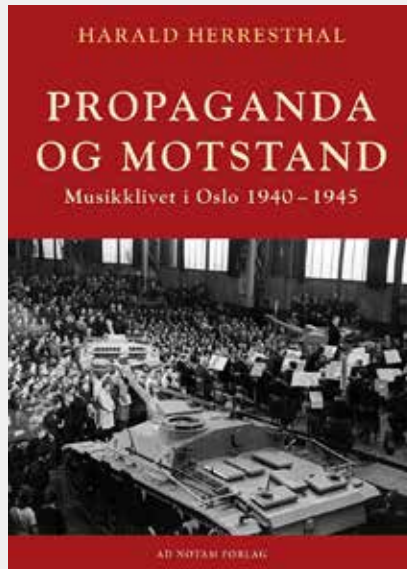
SKREV FIREBINDSVERK OM OLE BULL

Herresthal har skrevet mye om Ole Bull. I et intervju i Vårt Land i forbindelse med 70-årsmarkeringen i 2014 ble han spurt om hvorfor han hadde utgitt et firebindsverk om Ole Bull. «*Det var litt tilfeldig*», svarte han. «*Jeg skulle skrive noe om Edvard Grieg... og jeg dro til Valestrand hvor tippoldebarnet til Ole Bull holder hus. Men der kom jeg over skuffer og skap fulle med gamle noter og brev som ingen hadde sett etter Bulls død. Slikt opplever man ikke mange ganger i livet og jeg måtte bare samle sammen alt materialet jeg kunne finne*».

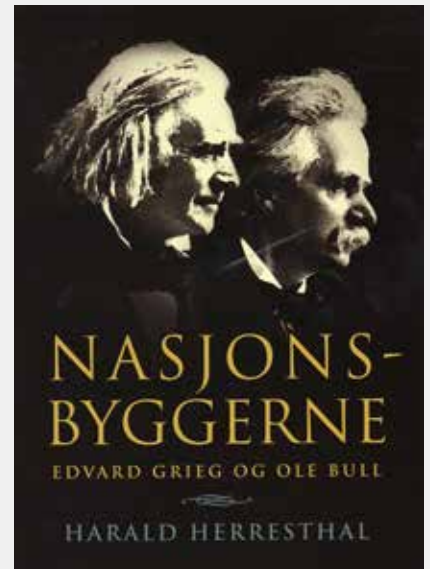
I 16 år reiste Herresthal og hans kone Anne rundt for å besøke alle de stedene Bull hadde vært. «Det har gitt meg et spennende liv», var kommentaren til dette. Etter firebinds-verket om Ole Bull (2006-2012), kom «Jorden rundt med Ole Bull» (2012), et hendig konsentrat av Ole Bulls liv og virke som han skrev for ungdom sammen med sin kone Anne.

ENGASJERENDE FAMILIEHISTORIE: Harald Herresthal har skrevet bok basert på hans egen familiehistorie. Moren hans var en ung Narvik-jente som ble forelsket i en tysk militær-musiker, og bodde hos sine tyske svigerforeldre da Harald ble født i 1944.

MUSIKKHISTORIE FRA KRIGENS DAGER: Harald Herresthals siste bok er en studie av hvordan det nasjonal-sosialistiske regimet brukte tyske og norske sangere, musikere og komponister i propagandafremstøt og hvordan det norske musikklivet satte seg til motverge.

KOMPONISTER SOM BYGGET NORGE: Harald Herresthals bok handler om Ole Bulls betydning for Edvard Griegs kunstneriske utvikling og om de to komponistenes rolle som nasjonsbyggere.

BROBYGGER OG DØRÅPNER

Om Harald Herresthal kan det kanskje sies at han både har et norsk askeladdøye som betrakter de nære omgivelsene og et som tolker og ser med et kontinentalt oversiktsblikk. Et hovedemne hos Herresthal er beskrivelsen av spenningen mellom de innvandrete utenlandske musikere med sin europeiske kulturbakgrunn stilt overfor den nasjonale egenart de møter. Altså brobygging, med andre ord.

Et annet emne er døråpner. En liten bok med nettopp tittelen «Døråpneren» kom i 2012. Her beskrives både et langt vennskap mellom to «kruttønner», virtuosene Ole Bull og Franz Liszt, og hva de gjorde for å oppmuntre yngre, norske musikere. Igjen kommer hans målsetting tydelig frem i forordet: «*Ole Bull var en av 1800-tallets største fiolin-virtuoser. Gjennom sitt virke og sin posisjon inspirerte han andre norske musikere og forfattere til å skape kunst av internasjonalt format, og han ble en døråpner for norske musikere og komponister som ville nå utover Norges grenser med sin kunst.*»

Det samme sier han gjaldt klavervirtuosen Franz Liszt, som brukte sin posisjon til å hjelpe frem talenter fra land utenfor de etablerte musikknasjonene Italia, Frankrike og Tyskland. «*I likhet med Bull ble Liszt en døråpner for norske komponister*» skriver han.

Blant de største døråpnerne står for øvrig Herresthal selv med sitt utrettelige arbeid for norsk musikk og våre dagers norske komponister. Han har vært medarbeider for «Norsk Musikkhistorie» i tre bind, vært bidragsyter til utgivelser av de to store internasjonale musikkleksika (det engelskspråklige «Grove» og «Die Musik in Geschichte und Gegenwart» –

hvor han hadde hovedansvaret for artiklene om norske komponister), skrevet artikler, holdt foredrag og vært utøvende musiker.

KULTURHISTORIKER, KIRKEMUSIKER OG KOMPONIST

Herresthal fikk erfaring som organist i flere menigheter før han begynte å arbeide ved Norges musikkhøyskole i 1973. I årene 1969-1988 var han musikkritiker for Aftenposten. Han har gitt ut flere bøker om norsk musikk på utenlandske forlag.

Kanskje er det flere som får åndenød når vi kommer til dette sitatet fra Norsk biografisk leksikon: «*Han har vært medlem av en rekke musikkutvalg innen Festspillene i Bergen, Kirkefestspillene i Kristiansand, Utenriksdepartementet og Norsk Kulturråd, og han arbeidet med flere nordiske og internasjonale konferanser, utstillinger og utgivelser.*»

Men kirkemusikeren, hvor ble det av ham? Jo, han var selvfølgelig der også. Han var med i utvalget for Norsk salmebok (1985), hvor åtte av hans melodier er med, blant annet til tekster av Eivind Skeie og Svein Ellingsen. Videre har han komponert melodier til salmer i finske, svenske, danske, tyske og amerikanske salme- og sangbøker og andre kirkesamfunns sangbøker. Norsk biografisk leksikon navngir bare to komposisjoner; *Brenn, hjerte, brenn* (1979) og *Alle store har vært små* (1986).

Om hvordan og hvorfor han begynte å komponere forteller Herresthal i et intervju i forbindelse med 70-årsdagen. Da sønnen Peter skulle få sin fireårsbok, syntes ikke faren melodiene til barnesalmene var noe særlig. «*Jeg tenkte: Hvorfor ikke lage proffe melodier også til barn? Som også*

kan synges av voksne? Det var slik jeg startet å komponere» (Vårt Land 17. januar 2014).

På spørsmål om hvorfor han valgte å utdanne seg til kirke- musiker, fortalte han at han hadde vært med i ungdoms- arbeidet i en menighet hvor hans onkel Per Nordsjø var prest: «*Han trengte noen til å spille orgel. Det var morsommere å lede an på orgelet enn å telle takter i et orkester*».

Men for å vende tilbake til forfatteren, så har han, ifølge Norsk biografisk leksikon, skrevet «*flere viktige oversikts- artikler om et emne der den norske litteraturen har vært meget sparsom, samlet i Koralen og salmesangens historie i boken En ny sang for Herren*». Og selvfølgelig har han skrevet om andre norske kirkemusikere: Conrad Baden, Arild Sandvold, Egil Hovland og Knut Nystedt. Og ja, i 2007 ga han ut «Musikkens verden. Den klassiske musikkens historie» på over 600 sider. Der er han eneforfatter.

EN TSJEKKER I NORSK MUSIKKLIV

Herresthal har også gitt flere bidrag til Trolldhaugens skrift- serie. Her skal bare nevnes artikkelen «Ferdinand Schediwy og tsjekkere i norsk musikkliv», fordi den behandler et av de motivene han er mest opptatt av, nemlig møtet mellom ulike kulturer og bygging av nasjonal identitet.

Schediwy kom til Bergen hvor han ble konstituert som byens siste stadsmusikant i 1837. Senere ble han kantor og dom- organist, og fra 1850 også musikk lærer på Tanks skole – hvor Edvard Grieg ble en av hans elever.

Dessverre er det ikke plass til å fortelle alle de morsomme anekdotene som Herresthal gjengir om originalen Schediwy. Men avslutningen formulerer kort og greit et av hoved- motivene til Herresthal:

«*Musikere fra Böhmen og Mähren kom fra land der musikken allerede spilte en rolle i den nasjonale identitets- utviklingen. Både direkte og indirekte kom de til å virke inspirerende på de norske komponistene. Arthur Reicha påvirket Waldemar Thrane, og i Bergen dannet innsatsen til Carl Scharr og Ferdinand Schediwy på hver sin måte utgangspunktet for Edvard Griegs nasjonale oppgave – å virkelig forløse den norske tonen*».

«EN FAMILIE I HJERTET AV EUROPA»

Den boken av Herresthal som vil være av videst og mest generell interesse er etter min mening «Min mor valgte meg. Et krigsbarns familiehistorie». I et intervju til 70-årsdagen i 2014 uttalte han at han hadde lenge hatt lyst å skrive historien om den unge norske jenten fra Narvik og den tyske militærmusikeren som forelsket seg og som ventet barn, med alle de komplikasjoner det både følelsesmessig og praktisk innebar i den tiden.

Dette er ikke bare en bok om livslang kjærlighet, det er en mye videre slekts- og kulturhistorie. Første kapittel er kalt «Herresthal. En familie i hjertet av Europa». Her forteller han om faren, Heinz, som var en kjent restaurantmusiker i mellomkrigstidens Tyskland. Så går boken over til å omtale slekten til moren, Bjørg, født Nordsjø, som var lillesøsteren til den kjente sangeren Egil Nordsjø.

Boken har med mye om musikk livet i Narvik – foruten

krigshistorie fra «innsiden» både i Norge og senere i Tysk- land, da Bjørg måtte reise dit for å bo hos sine svigerforeldre hvor Harald ble født i 1944.

Begge Bjørgs foreldre var lærere og svært aktive i byens musikk liv. Peter Nordsjø hadde dannet et guttekor som ble berømt, men han kritiserte nazistenes nyordninger i skole- verket så skarpt at han ble forvist fra byen. Mens han var borte, utviklet kjærlighetsforholdet seg mellom yngste- datteren Bjørg og Heinz Herresthal.

BLE GIFT UTEN FREMMØTE

Heinz ville gifte seg med Bjørg, men Wehrmachts forordninger tillot ikke ekteskap med utenlandske kvinner så lenge krigen pågikk, uten etter helt spesiell søknad hvis det dreide seg om «rasemessig beslektede personer». En slik søknad ble endelig sendt til Hitlers kontor i Berlin og innvilget for Heinz' ved- kommende. Men da Heinz skrev til Bjørgs far og ba om hans datters hånd, var svaret «kun over mitt lik».

Det ble bestemt at den beste løsningen ville være at den snaut 20 år gamle gravide Bjørg skulle foreta den lange, kronglete, og farefulle reisen til sine tilkommende svigerforeldre i Tysk- land. Hun ble tatt godt imot av Heinz' familie, og så begynte tilpassingen til en helt fremmed tilværelse. Selve «fjærgifter- målet» er så pass sært at Harald skal få fortelle om det selv:

«*Heinz hadde nesten begynt å oppgi håpet om at ekteskapet med Bjørg skulle gå i orden. Det var gått fem måneder siden Bjørg hadde født ham en sønn, og han hørte fortsatt ingen- ting. Men da han minst ventet det, kom beskjeden: 'De skal bli gift i dag' sa major Hesse om morgenen den 14. juni 1944. Heinz fikk beskjed om å stille opp på militærkontoret i full uniform, med stålhjelm og nypussede støvler (...) Ved fremmøtet ringte majoren til Stadesamt i Heddesdorf. Deretter måtte Heinz underskrive et papir, og så var ekte- skapet inngått. Senere fikk Heinz vite at Bjørg overhodet ikke hadde vært til stede på kontoret i Heddersdorf under seansen. Alt var gått så fort at han nesten var sikker på at hun ikke hadde fått vite at hun var blitt gift før flere dager senere*».

KOM TIL NORGE I 1956

Boken er velskrevet og interessant og varmt anbefalt fordi den ikke bare er en familiehistorie, men musikkhistorie og en beskrivelse av krigsårene og de problematiske etterkrigsårene sett både fra norsk og tysk side.

Harald Herresthal slutter boken med året 1956 (det var mor- faren som valgte et norsk kongenavn til gutten, så familien ble forsonet til slutt). Han flyttet med foreldrene til Norge i 1956, der Heinz fortsatte sitt virke som musiker og musikk- pedagog i Vestfossen hvor de slo seg ned.

For enkelte mennesker later døgnet til å ha mer enn 24 timer. Herresthal har tydelig vist at han ikke bare har arvet begge foreldrenes musikalske gener i rikelig monn, men også de to slektenes store arbeidskapasitet.

I eventyret klarte Askeladden å målbinde prinsessen. Ingen har imidlertid klart å målbinde Herresthal. Så sent som i mai 2019 kom hans nyeste bok «Propaganda og motstand. Musikk livet i Oslo 1940-1945».

Glimt fra bibelhistorien

Hvem var Moses?

«Loven ble gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus.» (Joh. 1,17). Denne kontrasten finner vi gjennom hele Det nye testamentet. Moses var den store troshelten i Det gamle testamentet, men i Det nye testamentet overstråles han av Jesus, Guds endegyldige representant.

TEKST: ROLF RASMUSSEN, SENIORPREST I ÅSANE MENIGHET

JESUS, MOSES OG ELIA: Peter hadde med egne øyne sett Moses og Elia møte Jesus på forklarelsens fjell. (Illustrasjon: Maleri fra 1865 av Carl Bloch).

Moses var født hebreer, men vokste opp ved Faraos hoff som pleiesønn for Faraos datter. I voksen alder ser han sitt folks utsatte situasjon, og i solidaritet foretar han et drap på en egypter som plager en israelitt. Dermed må han rømme fra landet, og drar helt til Midjan ved Akaba-bukten. Her treffer han presten Jetro, som blir svigerfaren hans.

Mens han passer Jetros småfe, får han se et merkelig syn: en tornebusk som

brenner, uten å brenne opp. Da han går nærmere, kommer en stemme ut av busken som sier: «Kom ikke nærmere! Ta dine sko av deg! For det stedet du står på, er hellig grunn» (2. Mos. 3,4). Så sa Herren: «Jeg er din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud» (2. Mos. 3,5). Moses får så oppdraget å føre Israelsfolket ut av Egypt, og får gå i et nytt navn: «Gud svarte Moses: «Jeg er den jeg er. Slik skal du svare israelittene: 'Jeg er' har sendt meg til dere» (2 Mos. 3,14)

Moses har først lite hell med å spørre Farao. Etter mange forespørsler der Farao stadig nekter folket å dra (Egyptens syv plager) kommer folket endelig av gårde. Farao angrer nok en gang på at han har tillatt dette, og drar etter med sin hær. Ved bredden av Sivsjøen når de igjen israelittene, som synes fortapt.

Men Moses får beskjed om å rekke sin hånd ut over sjøen, og underet skjer: vannet viker unna, og folket kan unnsnippe ved å gå på bunnen. Da egypternes hær forsøker å følge etter dem, slår vannet tilbake og drukner alle. Israelittene er reddet. Det glemte de aldri; det gikk inn i deres kollektive minne: Gud reddet dem ved hjelp av det Moses gjorde.

Da de nådde fjellet der Moses hadde fått sitt kall, sluttet folket en pakt med Gud. Moses tok imot de ti Lovens bud, og folket erklærte at de ville holde dem. Med blodet av okser skvettet på alteret og på folket ble pakten sluttet. Men det varte ikke lenge før folket viste seg å være en vrangvillig

størrelse. Mens Moses var på fjellet samlet de inn gullet sitt, smeltet det om, laget en gullkalv og tilba den.

Moses ble rasende da han kom ned og fikk se dansen rundt gullkalven. Gud var også skuffet, og lurte på om han måtte begynne med et nytt folk, som kunne ha Moses til stamfar. Nei, sa Moses, det må du ikke gjøre – da vil hele underet ditt ved Sivsjøen se ut som en meningsløshet (2. Mos. 32,7-14). Dermed ble folket reddet igjen, denne gang på Moses' bønn.

Det skulle ikke mangle på vanskelige episoder gjennom ørkenvandringen. Hvor skulle de få mat fra? Gud ordnet med en slags spiselig dugg som kom hver natt. De kalte det for «Hva er det?» (Ma nah?). Det mettet, men var ensformig kost. Hva med vann på ørkenferden? Moses måtte kalle frem det skjulte grunnvannet fra klippene med sin stav.

Når vandringen dro ut i årevis, var det mange som begynte å lengte tilbake til Egypt – der hadde de i alle fall hatt mat og drikke, selv om de var egypternes slaver. Da var Moses mang en gang like ved å gi opp (4. Mos. 11,10-15). Men Gud sørget for kjøtt i form av vaktler som fløy til leiren i store flokker, så de kom seg videre.

Og da Aron og Mirjam, bror og søster til Moses, våget å kritisere ham, ga Gud dem svar på tiltale: «Slik er det ikke med min tjener Moses. I hele mitt hus er han den mest betrodde. Ansikt til ansikt snakker jeg med ham, i klare syn, ikke i gåter, Herrens skikkelse ser han. Hvorfor var dere ikke redde for å ta til orde mot min tjener Moses?» (4. Mos. 12,7-8).

vMot slutten av vandringen (og sitt liv) kom Moses med en merkelig profeti: En gang skulle Gud igjen løfte opp en profet som skulle være like stor som Moses (5. Mos. 18,15-19). Selv fikk han ikke komme inn i det lovede land; han døde utenfor, i landet Moab. Men folket glemte aldri denne profetien.

Da døperen Johannes sto frem, var dette et av spørsmålene han fikk: Er du Profeten? (Joh. 1,21) Men det nektet han. Peter derimot visste bedre: Dette handlet om Jesus! (Apgj. 3,20-26). For Peter hadde med egne øyne sett Moses og Elia møte Jesus på forklarelsens fjell: «Seks dager senere tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var alene. Da ble han forvandlet for øynene på dem. Ansiktet hans skinte som solen, og klærne ble hvite som lyset. Og se, Moses og Elia viste seg for dem og snakket med ham» (Matt. 17,1-3, se også 2. Peter 1,16-18).

Og Hebreerbrevet slår fast det som ble kirkens konklusjon: Moses var en stor og tro tjener for Gud – men Jesus var Gud selv, så lovprisningen hørte ham til (Hebr. 3,1-6).

Stykket er en forkortet/tilpasset versjon av seniorprest Rolf Armand Rasmussens foredrag på Rasteplass høsten 2019.

Tillit, trygghet og troen på det gode

Jeg hørte forleden at Norge ligger på verdenstoppen når det gjelder det å ha tillit til hverandre. En flott topp å havne på – og virkelig noe å leve opp til.

TEKST OG FOTO: THRUDE DEISZ

TILLIT OG TRYGGHET: Bildet er fra sommeren 2000, og viser skribentens barnebarn Håkon sammen med hunden Zana. (Foto: Thrude Deisz).

Dette med tilliten gjelder ikke bare i forholdet til familie, venner og naboen – vi har så menn tillit til våre medmennesker generelt: våre idrettsfolk doper seg ikke, politiet er ikke korrumpert, og folk flest lar seg ikke bestikke.

Nordmenn er tidligere rangert blant de lykkeligste i verden. Lykke og tillit er antakelig horn på samme bukken – i alle fall er det slett ikke utenkelig at det ene er en følge av det andre, uansett hvordan man snur på det. Men – uten å hovere – vi har vel alltid hatt en slags idé om at vi tilhører et ærlig folkeferd. Til å stole på. Som stiller opp.

Kanskje har vi tatt det som en selvfølge, fordi det var en del av barnelærdommen – noe vi er oppdratt til og har hatt gode erfaringer med, og som har gitt oss trygghet og god ballast i livet. Jeg tror at det er denne arven fra våre forfedre, som tross tøffe levevilkår og lange arbeidsdager likevel hadde overskudd til å være tydelige; lære oss forskjell på rett og galt, høviskhet og folkeskikk – den har definitivt vært med på å skape våre idealer, og gjort landet vårt til det det er i dag.

Håvamål har faktisk også en rekke gode råd for mellommenneskelig atferd, men fremfor alt er «De ti bud» glimrende

leveregler for oss, den gang som nå – og enten man er en kristen eller ikke.

Det var i 60-årene. Vi hadde besøk av et eldre amerikansk ektepar jeg var blitt kjent med på «Gamle Bergen» året før. De hadde vært en tur til byen på egenhånd, og kom tilbake aldeles fortvilet og uten lommebok. Politiets hittegodsavdeling ble fluksens kontaktet. Etter litt venting kunne en fornøyd stemme fortelle at jo, de nettopp hadde fått inn en lommebok. Den hadde ligget på en benk i Byparken. Lommeboken ble hentet, og ikke en krone manglet.

Våre overveldete gjester vekslet mellom vantro, voldsom begeistring og dyp takknemlighet. De var forvisset om at noe lignende aldri kunne ha skjedd i noe annet land i verden.

Før het det jo at «et ord er et ord og en mann er en mann». Det er heller ikke så lenge siden man sa at et muntlig løfte er like bindende som et skriftlig. Juridisk gjelder ikke det lenger.

Det hevdes også at vi er verdens mest naive folkeferd. Kanskje det er en luksus vi kan tillate oss fordi vi har anledning til det? Men blir man lurt mange ganger så gjør det noe med oss.

Likevel tror jeg at folk stort sett er ærlige og vil hverandre vel. De fleste erfarer at vi kommer lenger med positiv og vennlig imøtekommenhet enn kjølig avmålt, forutinntatthet og mistro.

Dessuten er det å kunne stole på noen og bli stolt på dyrebare gaver fra oven. Så er det en desto større ugjerning å foreta seg noe som ødelegger tilliten.

Barn er i utgangspunktet tillitsfulle. De stoler betingelsesløst på dem de er glade i. Jeg har alltid trodd det er derfor det heter at vi må bli som et lite barn igjen for å komme inn i Guds rike, det vil si for å tro.

Påskevandring på Korsets veg

JESUS DØR PÅ KORSET: De talende uttrykkene på skulpturene gjør dette spesielt gripende å se på.

Gozo har en attraksjon du ikke finner omtalt i guidebøker. Merkelig egentlig, da dette er en tur i motbakke som jeg for min del ikke glemmer.

TEKST OG FOTO: ANNE TAFJORD-KIRKEBØ

Malta og Gozo – de to største øyene i øyrepublikken Malta – har svært mange kirker og såkalt hellige steder. Flere enn noe annet land per kvadratkilometer har jeg lest. Under et besøk her er besøk i kirker og katedraler så absolutt et must. Vakre er de, enorme er de også, mange av dem.

Det er under et besøk på Gozo i en av de største, Ta' Pinu, at vi kommer over en liten veg som ikke sto i guideboken. Det er korsets veg, «via crucis». Vi var med et vennepar, og som alle som har reist sammen med venner vet, så er en ikke alltid helt enige i hva en skal bruke mest tid på. Derfor var det litt vanskelig da vi begynte å gå denne smale vegen, en slags kjerreveg, for å få bedre utsikt over Gozo, for den gikk i høyden, opp mot et lite fjellplatå.

Alle ønsket utsikten, men var det for langt å gå, og ble det for tøft i solen? Vi hadde allerede sett de første statuene og hadde veldig lyst til å vite hva dette var og hvor det endte, så vi ble nok litt vel ivrige til å fremme vårt syn: dette må vi se! Det gjorde vi, men kunne ikke bruke så mye tid her som vi skulle ønsket.

I disse kalde hvite statuene trer selve handlingen frem. De nedlatende og spottende romerske soldatene. Jesus med tornekrone og skiltet «Jødenes konge» rundt halsen. Jeg ser hendene som spikres fast. Jeg ser handlingen utføres. Og det gjør så vondt.

Det lille fjellet – det er jo ikke høye fjell på Gozo – var mer en ås som besto av kalkstein, til dels lite omdannet enkelte steder. Vi fant ofte fossiler som vi lett kunne se hva var. På vegen opp til dette platået slynget kjerrevegen seg rundt åsen til den nådde toppen som var helt flat. Utsikten var enorm! I midten av platået var det bygget et amfiteater som blir brukt under kirkelige arrangementer. Her var det nærmest som et stort alter som svevde over og holdt det under oppsyn.

STERKE FØLELSER

Det er bratt å gå. Det er varmt. Vi ser at statuene har tall og et lite skilt med en kort tekst på maltesisk. Statuene er høye – tre ganger høyere enn oss, minst. De består av to til seks personer etter motiv. De er enkle. Ved første øyekast ikke så spesielle. Ved nærmere ettersyn ser vi at de uttrykker følelser. Sterke følelser på godt og vondt.

Vi går og går. Vi tar bilder. Vi skjønner ikke teksten på statuene, men aner hva det er. Vi ser Jesus i Getsemane, under det siste måltidet, sammen med disiplene, med Maria. Etter hvert går det opp for oss at det er påskens budskap vi ser. Eller rettere, statuene viser det som skjer, i den rekkefølgen det skjer. I landskapet. Som regel på siden og over vegen slik at vi ser opp på dem.

Statuene er plassert i naturen, ingenting er endret for at de skal se penere ut. Her er stein, kaktus og nakent landskap. Solsvidd. Tørt. Er det stor kunst det vi ser? Vi vet ikke. Vi har sett så mye; gullkledde overdådige skulpturer, malerier og innredning i de mange kirker vi har besøkt. Vakkert, å ja. Rører det oss, beveger det oss? Ikke egentlig. Det er for voldsomt. Iblant nesten på grensen til det vulgære i all sin overdådige prakt.

På denne vegen, i solsteiken – marmoren skinner så det gjør vondt i øynene – her skjer det noe. Om du aksepterer påskens innhold: Ja. Jeg ser hva som skjedde, hva som bokstavelig talt skjedde. I disse kalde hvite statuene trer selve handlingen frem. De nedlatende og spottende romerske soldatene. Jesus med torne-kronen og skiltet «Jødernes konge» rundt halsen. Jeg ser hendene som spikres fast. Jeg ser handlingen utføres. Og det gjør så vondt. Jeg ser kvinnene ved graven. Så dødt, så trist. En av dem tankefull. To som forsøker å trøste hverandre. Dette er graven. Dette er døden. Dette er håpløsheten i all sin gru.

FRA GRAVEN TIL OPPSTANDELSEN

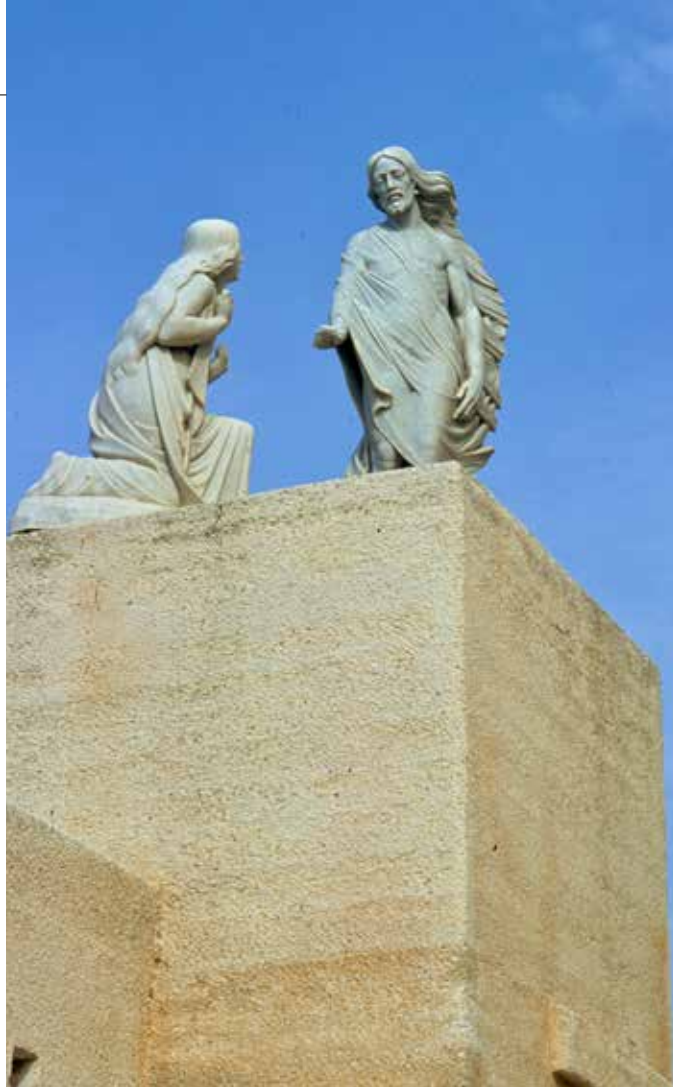
Vi er oppe. Toppen av åsen gir oss en eventyrlig utsikt. Skilt nr. 14, på statuen «Fra graven til oppstandelsen», den ruver over platået, over amfiteateret. Det er påskedag. Det er noe opphøyet over det, der statuen nesten flyter over alt det som er skjedd før. Hvordan skulptør Alfred Camilleri Cauchi har klart å få frem disse følelsene i den kalde marmoren! Bildene gjør at jeg kan se på dem nøye. Kjenne på det som skjedde.

For meg har denne vegen kommet tilbake i minnet mange ganger. Dette var egentlig første gang det virkelig gikk opp for meg hvor forferdelig det var, det som skjedde. For dem som deltok, men ikke hadde regien. Hvor smertefullt det var. Så uendelig trist og uforståelig for dem som ble direkte berørt den gangen.

Og jeg tenker – er det fordi jeg ikke tar meg tid til å ta det inn over meg? I hjertet mitt, i tankene mine? Kan påskemorgen bli riktig det, påskemorgen!, om jeg ikke tar dette inn over meg som noe som faktisk skjedde? Korsets veg skjer ikke bare – lever ikke bare – i Bibelen. Den er faktisk en veg jeg kan gå.

ET STED FOR ENIGHET OG BØNN

Senere har jeg funnet ut at statuene er laget i hvit carraramarmor og ble plassert her tidlig på 1980-tallet. De er laget i Italias «Lille Athen», Pietra Santa. Denne lille byen i Toscana har svært mange statuer i marmor og bronse, derav kallenavnet. Statuene er basert på Alfred Camilleri Cauchis

OPPSTANDELSEN: Jesu' uttrykk er så fylt av smerte og kjærlighet at jeg fortsatt gripes av det, selv om det er flere år siden jeg besøkte Gozo.

design. De er 14 i alt, statuer som synliggjør påskens budskap like fra nattverdsmåltidet. På platået, på toppen, over amfiteateret, viser den siste statuen Jesu himmelfart.

En søndag hver påske arrangeres en pilgrimstur til Korsets veg. Den foregår i skumringstimen; gammel og ung går med lys og lykter opp til toppen. Stemningen er magisk, selvsagt, på grunn av temaet, men du får nok også en utrolig fin opplevelse av stedet og landskapet rundt denne kvelden.

Hvordan ble denne vegen til? Ifølge de lokale bodde det en hellig mann, Frangisk Portelli fra Gharb her på slutten av 1800-tallet. Han hevdet at han en dag hørte stemmen til Jomfru Maria komme fra bak et bilde av henne i kirken sin. Hun ba ham om å tilbe henne ved å gjøre en pilgrimsvandring. På slutten av 2. verdenskrig begynte tilhengere å foreta pilgrimsvandring opp denne åssiden som et tegn på bot og anger. Stien ble til som en Korsets veg for pilgrimer.

Etter at vi var her er det kommet til en hage: Gholja Ta' Ghammar. Den skal symbolisere og være et sted for enighet og bønn, særlig i forbindelse med påsken. Denne bibelske hagen har endemiske trær, det vil si trær som finnes på Gozo, som granatepletrær, sypresser og tamarisk. En ny del av hagen ble nylig innviet som Fredshage. Den består av 50 oliventrær. Dette treet symboliserer fred. Det hevdes at flere av trærne i Getsemanehagen (fra hebraisk «gat shemanim», som betyr «oljepresse») i Jerusalem kan dateres til Jesu tid.

VI TRENGER FRIVILLIGE.

Har du tid til å bry deg og lyst til å utvikle deg? Årlig besvarer vi omkring 200 000 henvendelser på telefon og internett, likevel er det en av tre som ikke får svar.

Les mer og meld din interesse på kirkens-sos.no

Å snakke med folk om livet gir mening.

Åsane Senter • Sletten Senter

Alltid en anledning!

TOPPE BLOMSTER
- fra hjerte til hjerte

www.toppeblomster.no Tlf: 55 18 03 00

EIDSVÅG AUTO AS

Aut. bilverksted • Karrosseri
Lakkeringsverksted
Eidsvågbakken 21 - 5105 Eidsvåg

Tlf. 55 25 10 20

www.eidsvaagauto.no - Følg oss på Facebook

MECA CAR SERVICE
GODKJENT VERKSTED

ADVOKATGRUPPEN BERGEN

• Arv/gaver • Familie • Ektepakter • Samliv
• Kontrakter • Kjøp/salg • Trafikk- og transportrett.

15 prosent rabatt til nye klienter fra Arna, Åsane og Osterøy! Hjemmebesøk mulig.

Sandviksbodene 1H-Slaktehuset, 5035 Bergen • Telefon: 920 41950
E-post: bernhard.hauge@agbergen.no • www.agbergen.no

Rolf's Matbu og Selskapsservice

EIDSVÅG I ÅSANE • 29 ÅRS ERFARING

Vi leverer eller du henter!

VI LAGER MAT TIL:

- Konfirmasjon
- Dåp
- Runde dager
- Kurs
- Minnestunder

Eidsvågveien 150 • 5105 Eidsvåg i Åsane
Tlf: 901 58 960 • post@rolfsmatbu.no
www.rolfsmatbu.no

Advokatfirmaet
Sigrun Pedersen M.N.A.

Arv/gaver
Barnerett
Familierett
- sambo/ekteskap
Samlivsbrudd
Kjøp/salg fast eiendom
- bolig/hytte

Littleåsvg. 49, 5132 Nyborg.
Inng. C, 3. etg. (Bergen Kontorhotell)

Tlf.: 55 18 86 00
advokat.sigrun.pedersen@hotmail.com

JC INTERIØR

Kjøkken • Bad • Garderobe

Salhusveien 55, 5131 Nyborg
Tlf. 55 53 98 40
www.jcinterior.no

Besøk en av Norges største shop in shop

LENE BJERRE DESIGN

Hellige ullklær til hele familien får du på **Janus Kultursenter**, Espeland eller på nett: www.janus.no

JANUS
NORWAY
since 1895

Foto: Lukas Kaffer

PÅSKE

Budskap om frelse
nytt liv og glede.
Himmelens Herre
som er til stede.

Nattverd og dåp
gir oss nytt håp.
Herlig er livet
som er oss givet.

Knopper som brister
frø som gror,
naturen som våkner
til liv på jord.

MARIANNE HÆGGLUND

Innsamling av klær, sko og sengetøy til Ukraina

v/Tro-Håp-Kjærlighet

Første og siste lørdag i mnd. kl. 12-14.00
v/Lærerhøyskolen på Breistein, Olav Bjordalsvei 43

Pakkes i sekker - kr. 50.- pr. sekk

Kontaktperson: 99 64 24 70 • www.thk.no

Det er ingen selvfølge at noen ordner bursdagsgave

Tusenvis av barn i Norge opplever at det knytter seg i magen hver dag.

Vil du hjelpe familier som sliter med alkohol- og rusproblemer?

Send VIPPS til 13130 (valgfritt beløp)

Send SMS "BK VENN" til 2210 (kr. 100)

Ny leder av menighetsrådet

Marit Vik fant sin plass i Eidsvåg menighet i 1990, da hun flyttet tilbake til Åsane bydel etter å ha bodd utenbys i noen år. Hun har tidligere sittet i Menighetsrådet i to perioder.

TEKST OG FOTO: VIVIAN ENDRESEN

VIL SKAPE TILHØRIGHET: – Tilhørighet handler også om å kjenne seg igjen, noe som er forutsigbart. Den balansegangen kan kanskje være en utfordring, men utfordringer er noe vi må jobbe med, sier Marit Vik. (Foto: Privat)

– Jeg hadde mesteparten av oppveksten i det som var den gamle Åsane menighet. Der var jeg aktiv både i ten-singkor (Sanctus) og ungdomsklubb, forteller Vik, og legger til at hun vokste opp i et hjem med gode og tydelige foreldre.

– Dette bidro til å stake ut retningen i livet, og gav meg gode verdier. Det ble derfor naturlig for meg å engasjere meg i ungdomsaktiviteter innenfor kirken.

Etter å ha bodd utenbys noen år i forbindelse med utdanning og jobb kom hun tilbake til Bergen og Åsane i 1990. Da ble det naturlig å søke seg til Eidsvåg menighet, som hadde vært hennes menighet i åtte år – blant annet som medlem av kirkekoret.

Hun har tidligere sittet to perioder i menighetsrådet i Eidsvåg, og er nå ny leder. I den forbindelse understreker hun at alle i menighetsrådet er en del av et arbeidslag, og er like viktige.

– Ved avstemming i saker er det et skille – det er jo selvsagt kun de faste som har stemmerett – men vi trenger alle, sier hun.

– Som leder er jeg ansvarlig for å få menighetsrådet til å jobbe godt sammen som et arbeidslag, og skal sørge for at vi har et godt samarbeid med staben i menigheten. Jeg mener dette er avgjørende for å kunne bygge menigheten videre. Samtidig gir det også mulighet for å påvirke videre arbeid og se nye muligheter for arbeidet i menigheten, og det er spennende.

– Hva tenker du er viktig for Eidsvåg menighet fremover?

– Vi må jobbe for at flere skal finne sin plass i menigheten, og kjenne Eidsvåg menighet som sin menighet. Da må vi ta vare på de frivillige vi har i dag, samtidig som vi må invitere inn nye og la dem finne sin plass i menigheten, sier hun.

– Jeg mener det er viktig å finne nye måter å gjøre ting på, men samtidig må vi også ta vare på det som gjør at folk kjenner tilhørighet til Eidsvåg kirke. Tilhørighet handler også om å kjenne seg igjen, noe som er forutsigbart. Den balansegangen kan kanskje være en utfordring, men utfordringer er noe vi må jobbe med.

– Hva er din visjon for arbeidet?

– Visjon høres stort og flott ut. Jeg har et ønske om at vi i løpet av de neste fire årene kan nå flere av de som bor i menigheten gjennom tilbud som i dag finnes i menigheten og gjennom nye aktiviteter. Jeg har et ønske om at flere finner sin plass og kjenner Eidsvåg kirke som sin kirke. Så kan sikkert noen spørre; hva er min kirke? For meg er det et sted jeg føler meg hjemme, et sted jeg får inspirasjon og mot til å gå videre i livet med min kristne tro. I dag snakker vi mye om lading av alle mulige elektroniske «duppeditter». Kirken er en slags ladestasjon enten det er aktiviteter på hverdager eller på gudstjenesten. Kanskje det er en slags visjon at vi gjennom de fire neste årene skaper den ladestasjonen som blir det naturlige valget for flere som bor i vårt område.

– Hva er ditt hjertebarn i arbeidet?

– Misjon står høyt på listen. Vi må evne å se utover vår lille «andedam» og støtte arbeidet blant mennesker som ikke har det like godt som oss. Eidsvåg menighet har en misjonsavtale med Det Norske Misjonsselskap (NMS) som er fokusert inn mot arbeid blant døve på Madagaskar. Vi ønsker å løfte denne avtalen frem igjen.

Presten har ordet

«Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg»

Kan det tenkes at Jesus lærte noe av mennesker han møtte på sin vei gjennom verden? Sagt på en annen måte: Kan det være slik at Jesus ikke var helt klar over hva han skulle gjøre da han begynte sin gjerning, men at dette ble mer og mer klart for ham underveis? Ingen kan svare på slike spørsmål. Men det må være lov til å undre seg og grunne på dem.

TEKST: SOGNEPREST AAGE MJELDHEIM

«Så dro Jesus derfra og tok veien til områdene omkring Tyros og Sidon. En kanaaneisk kvinne fra disse traktene kom og ropte: «Herre, du Davids sønn, ha barmhjertighet med meg! Datteren min blir hardt plaget av en ond ånd.» Men han svarte henne ikke et ord. Disiplene kom da og ba ham: «Bli ferdig med henne, hun roper etter oss.» Men han svarte: «Jeg er ikke sendt til andre enn de bortkomne sauene i Israels hus.» Da kom hun og kastet seg ned for ham og sa: «Herre, hjelp meg!» Han svarte: «Det er ikke rett å ta brødet fra barna og gi det til hundene.» «Det er sant, Herre», sa kvinnen, «men hundene spiser jo smulene som faller fra bordet hos eierne deres.» Da sa Jesus til henne: «Kvinne, din tro er stor. Det skal bli som du vil.» Og datteren ble frisk fra samme stund.» (Matt. 15:21-28)

Det skjer noe svært interessant og spennende i møtet mellom Jesus og den kanaaneiske kvinnen: Jesus ombestemmer seg på grunn av kvinnens inntrengende argumenter og bønner. Denne striden mellom Jesus og kvinnen har sitt motbilde i Jakobs kamp med Gud ved stedet Peniel (1. Mos 32,24-30), der han møtte Gud ansikt til ansikt i en nattlig kamp:

«Da mannen så at han ikke kunne vinne over ham, ga han Jakob et slag over hofteskålen, så hoften gikk ut av ledd mens de kjempet. Og han sa: «Slipp meg, for morgenen gryr!» Men Jakob svarte: «Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg.» «Hva heter du?» spurte mannen. «Jakob», svarte han. Da sa mannen: «Du skal ikke lenger hete Jakob. Israel skal være navnet ditt, for du har kjempet med Gud og mennesker og vunnet.» Da ba Jakob: «Si meg navnet ditt!» Han svarte: «Hvorfor spør du om navnet mitt?» Og han velsignet ham der. Jakob kalte stedet Peniel. «For jeg har sett Gud ansikt til ansikt og enda berget livet.» (1. Mos 32,25-31)

Møtet med den kanaaneiske kvinnen

Ordet Peniel betyr Guds ansikt. Kvinnen møter Gud i dagslyset, i Jesu ansikt. Hun fører ikke sin egen kamp med Gud, men ber for sin syke datter. Det medmenneskelige aspektet er trukket inn. Resultatet minner om det som skjedde med Jakob: Det finnes situasjoner hvor Gud er svakere enn mennesket. Mennesket synes i noen situasjoner å kunne få Gud til å skifte mening.

Men det er mer å si om denne kvinnen: Hun levde utenfor den jødiske sammenhengen. Det var ingen grunn til at Jesus skulle innlate seg i diskusjon med henne, langt mindre helbrede datteren hennes. Men det skjedde. Ved sin tro og sitt sterke nærvær sprengte denne kvinnen jødedommens grenser. Som en tidlig varsler fikk hun erfare at nåden er for alle.

I de første årene av sin offentlige gjerning streifet Jesus omkring i Galilea, som ligger nord i Israel. Der finnes det også et grenseområde mot det vi i dag kaller Libanon. Fremdeles ligger byene Tyros og Sidon der. På Jesu tid bodde kanaanittene i dette området. De var etterkommere av tidligere innbyggere i hele denne regionen, men jødene hadde fortrent og fordrevet mange av dem da de overtok landet.

Kanaanittene var ikke vel ansett blant jødene. Det er derfor ikke selvsagt at Jesus skulle bevege seg inn på deres område og gi seg i snakk med en kanaaneisk kvinne. Hun må ha visst en del om Jesus og sikkert også om jødedommen, ellers ville hun neppe ha kalt Jesus for «Herre, du Davids

JAKOBS KAMP MED GUD: «Jakobs kamp varte natten over. Noen av oss må kanskje kjempe en enda lengre kamp for å bevare troen, eie håpet og vinne velsignelsen» skriver Aage Mjeldheim. (Illustrasjon: «Jakobs kamp med Guds engel», oljemaleri av Rembrandt, ca. 1659)

Sønn». Ved disse ordene plasserer hun seg innenfor selv om hun er utenfor. Det er nøden som driver henne. Men Jesus svarer ikke.

La oss holde fast ved denne delen av hendelsen en liten stund. Er dette noe vi kjenner igjen? Er det noen av oss som har tryglet Gud om hjelp, i nød og sykdom, men uten at vi har fått svar, i det minste ikke i form av den helbredelsen vi tryglet om og søkte? Det er mange som har gjort en slik erfaring. Men hvorfor er det slik? Hvorfor blir ikke alle helbredet, slik en del forkynnere også i dag proklamerer? Det kan vi ikke svare på.

Det var ikke noe galt med kvinnens tro, heller ikke da Jesus ikke svarte. Før Jesus grep inn, var kvinnen og hennes datter en del av tilværelsens gåtefulle vev av lyse og mørke tråder, lykke og ulykke, godt og ondt, sunnhet og sykdom. Denne gåtefulle veven er det beste uttrykket for vårt eget livselement.

Kampen for å bevare troen

Troen, og det gjelder også den kristne tro i dag, gir oss ingen garantier for lykke, velsignelse og sunnhet. Vi kan bli syke og likevel ha en seirende tro. Vi kan se noen av våre kjære bukke under for sykdommen, og likevel eie den tro som vinner over verden. Vi kan ta avskjed med dem vi elsker og se dem gå over dødens grenser, og likevel synge «*Deg være ære, Herre over dødens makt*». Dette er troens paradoks.

De som lover oss helse, velstand og lykke fordi vi tror på Jesus taler ikke sant om det gåtefulle ved tilværelsen. Jesus helbreder ikke alle her og nå. Det Jesus gjør, er å gi oss den tro, det håp og den kjærlighet som overvinne verden. Fordi det er slik, eier vi troen som en kamp. Vi eier troen slik Jakob gjorde i sin natlige strid med Gud, han som sa: «*Jeg slipper deg ikke før du velsigner meg*».

Jakobs kamp varte natten over. Noen av oss må kanskje kjempe en enda lengre kamp for å bevare troen, eie håpet og vinne velsignelsen. Som kristne og som kirke kan vi ikke si til alle som kjemper at de skal få en rask og tydelig seier. Vi kan ikke love alle helbredelse i Jesu navn.

Det vi kan gjøre, er å si til hvert eneste kjempende menneske, i Jesu navn: «*Du er sett av Gud. Du er sett av Jesus Kristus. Du kjemper ikke alene. En gang, om det så ikke skjer før på verdens aller siste dag, skal Guds herlighet gå opp over deg, du skal stå i Guds lys og motta fra Gud ditt nye liv, din evige frelse, i legemets oppstandelse og det evige liv*». Dette er troens kamp og seier. Ingen av oss har rett til og anledning til å ta denne seieren på forskudd.

Guds menneskelige ansikt

Hos Jesus møter vi en guddommelig skikkelse som lar seg engasjere i det menneskelige og lar seg berøre av det. Jesus viser oss Guds menneskelige ansikt. Når kvinnen i dagens tekst kaller Jesus for «*du Davids Sønn*», tiltaler hun en guddommelig skikkelse med et menneskelig ansikt.

I begynnelsen møter hun avvisning. Jesus fastholder at han er kalt til jødene alene.

Men kvinnen argumenterer videre. Hun gjør seg liten og sammenligner seg med hundene. Slik fanger hun Jesus i retorikken og får sin vilje: «*Kvinne, din tro er stor. Det skal*

EN MOR I NØD: Den franske maleren Jean-Germain Drouais (1763-1788) vant den prestisjefylte Prix de Rome i 1784 med dette maleriet, som viser scenen omtalt i Matt. 15:21-28.

bli som du vil». Gjennom dette underet viser Jesus hvem han er og vil være. Han vil være Gud med et menneskelig ansikt. Det gjør han ved å sette mennesket først, ikke etniske og religiøse regler og konvensjoner.

Hva betyr det å sette mennesket først? Vi må spørre oss om Jesus lærte noe av denne kvinnen, eller om han visste det fra før. I begge tilfeller skiftet han mening underveis. Han så dette enkeltmennesket med dets nød. Hennes sterke nærvær, bønn, tro og fortelling fikk ham til å åpne sine mentale grenser og gi henne det hun ba ham om. Datteren ble helbredet.

Jesus velger mennesket

Vi har nettopp hatt en delvis opprivende debatt om homofiles rettigheter til å inngå ekteskap i kirken, når ekteskap mellom mennesker av samme kjønn nå er blitt lovfestet i samfunnet. For noen var det slik at de endret mening i dette spørsmålet fordi de selv fikk en sønn eller datter som var homofil eller lesbisk, og som endelig – kanskje etter mange års fortielse med skam og lidelse – fant et menneske å elske. For andre var det slik at det de oppfattet som bibelordets klare budskap gjorde at de ikke kunne godta kirkelig inngåelse av disse ekteskapene.

Hvordan skal vi bedømme dette i lys av bibelteksten over, hvor Jesus synes å bryte med religiøse regler og konvensjoner for å besvare en bønn og sette et menneske fri? Står vi her i et dilemma hvor den menneskelige situasjonen er på kollisjonskurs med det vi oppfatter som de riktige meninger eller den rette lære?

Det som er helt tydelig, er at Jesus velger mennesket. Han valgte kvinnen fra Sidon og Tyros. Han velger deg og meg. Han velger oss. Han ser vår tro, liten eller stor. Han hører vår bønn, enten den er sterk eller svak. Han tar oss i sin barmhjertighet, enten vi velger galt eller rett i noen av livets vanskelige spørsmål.

Jesus er her, han som taler trøstens, nådens og befrielsens ord til alle oss som ikke alltid finner ordene og mange ganger velger feil.

Teksten er en forkortet versjon av Aage Mjeldheims preken søndag 8. mars (2. søndag i fastetiden)

RETURADRESSE:
Eidsvåg menighet
Vollane 3
5105 EIDSVÅG

GUDSTJENESTER AVLYSES

For å unngå spredning av koronavirus er det usikkert når vi starter opp igjen med gudstjenester. Vi trykker derfor ikke gudstjenestelisten denne gangen, og oppfordrer deg i stedet til å følge med på menighetens egen nettside (kirken.no/eidsvag) og Facebook-side (facebook.com/eidsvagmenighet). Konfirmasjoner blir utsatt til etter sommeren.

- 19.01.2020** Adele Gundersen Jarland
19.01.2020 Sara Wammen Langøen
19.01.2020 Amalia Firmland Pedersen i Knarvik kirke
19.01.2020 Sigrid Skogseth-Jacobsen
19.01.2020 Truls Slaatten Søvik
19.01.2020 Kaja Quamme Thomassen i Biskopshavn kirke
26.01.2020 Henrik Eide i Åsane gamle kirke
02.02.2020 Lucas Byrkjeland
02.02.2020 Eva Nøtsund
02.02.2020 Theima Onarheim Spica
02.02.2020 Charlie Hanevik Tuft
16.02.2020 Matheo Myklebust Engelstad i Åsane kirke
16.02.2020 Severin Bergmann Grønås i Syvde kyrkje
16.02.2020 David Lokøy
16.02.2020 Håkon Opheim Lund i Storetveit kirke
16.02.2020 Sunniva Toftevåg Sande
23.02.2020 Andrea Molvik Tøngren i Biskopshavn kirke
08.03.2020 Aria Tjøstheim Urdal

- 11.02.2020** Målfrid Åstveit – født 21.03.1941, død 31.01.2020, Åsane gamle kirke
13.02.2020 Harald Ervik – født 01.12.1947, død 03.02.2020, Eidsvåg kirke
28.02.2020 Torbjørg Gravr – født 19.11.1938, død 16.02.2020, Åsane gamle kirke
03.03.2020 Anne Lise Bjerkeland – født 07.05.1941, død 19.02.2020, Eidsvåg kirke
12.03.2020 Sylvi Løseth – født 04.03.1931, død 06.03.2020, Åsane gamle kirke

Årets fasteaksjon er viktigere enn noensinne

For å hindre spredning av korona-smitte ble årets bøssebæringsaksjon avlyst. Dette betyr at pengene til årets fasteaksjon samles inn digitalt.

TEKST: MAGNE FONN HAFSKOR

Kirkens Nødhjelp sin årlige Fasteaksjon er Norges nest største innsamlingsaksjon. I fjor ble det samlet inn 32 millioner kroner, et beløp som gir 160.000 mennesker tilgang til rent vann.

29.-31. mars skulle 40.000 bøssebærere ha gått fra dør til dør for å samle inn penger for å gi sårbare mennesker tilgang til rent vann og god hygiene. For å hindre spredning av koronaviruset har Kirkens Nødhjelp bestemt at dør til dør ikke kan gjennomføres i år. Dette betyr at pengene til årets fasteaksjon i stedet samles inn via Vipps 2426, via fasteaksjonen.no og på sosiale medier, særlig Facebook.

Du kan bidra ved:

- Vipps til 2426
- SMS med kodeord VANN til 2426 (dette trekker 200 kroner fra avsender)
- Betalingsfunksjon på fasteaksjonen.no
- Innsamlingsaksjoner via sosiale medier, særlig Facebook

Verden står nå overfor en pandemi som rammer oss alle. Koronaviruset kan få katastrofale konsekvenser for land med stor fattigdom og dårlig utbygde helsesystemer. Pandemien kan i verste fall bremse den økonomiske og sosiale utviklingen i mange fattige land.

Kirkens Nødhjelp er spesielt bekymret for områder med dårlig tilgang til rent vann og dårlige sanitære forhold, for eksempel flyktningleirer og slumområder. Rent vann og god hygiene er livsviktige i denne ekstreme situasjonen – både for å forebygge videre spredning og for å hjelpe de som allerede er rammet. Vi trenger derfor en global dugnad for å begrense spredningen av COVID-19 i de mest sårbare landene.

Kirkens Nødhjelp er til stede i 30 av de mest sårbare landene i verden, og er allerede i gang med opplæring om koronaviruset og smitteforebygging i vann- og hygiene-prosjekter i flere av landene de er til stede i.

INGEN BØSSEBÆRERE I ÅR: For å hindre spredning av koronaviruset har Kirkens Nødhjelp bestemt at dør til dør ikke kan gjennomføres i år. Dette betyr at pengene til årets fasteaksjon i stedet samles inn via Vipps 2426, via fasteaksjonen.no og på sosiale medier. (Foto: Kirkens Nødhjelp)

